

Калоянъ покани пратеника да седне, почерпи го и като счупи печата, разгъна тънкия свитъкъ отъ телешка кожа.

Иванко горчиво се разкайваше и молѣше за прошка. Следъ това предлагаше обща борба срещу Визансъ. За тая цель, той постепенно смѣнилъ повѣрената му ромейска войска съ българска и здраво укрепилъ мѣстността си. Всѣки мигъ, билъ готовъ да дигне възстание. Чакалъ само утвърдителенъ отговоръ отъ Калояна. Добромиръ Хризъ, Просѣкскиятъ владѣтель, билъ сѣщо на негова страна. Следъ това се оплакваше отъ ромейското коварство и отново молѣше за прошка и забрава.

Царьтъ сви пергамента и се усмихна доволенъ.

Това предложение му идѣше тъкмо навреме. Той налѣ на пратеника втора чаша гроздовица и попита:

— Е, ожени ли се най-сетне Иванко за Теодора? Агнето порастна ли вече?

Когато Иванко избѣгалъ отъ Търново въ Царевградъ, и видѣлъ невръстното дете, което му било отредено за съпруга, възмутено извикалъ: „За какво ми е това агне което още бозае млѣко, когато на мене ми е нужна вече зрѣла овца?“ И той хвърлилъ око върху Анна Комнина, вдовицата на севастократора Исакъ.

Пратеникътъ хитро присви малкитѣ си тъмни очи и се засмѣ.

— Не. Нито за Теодора, нито за майка ѝ. Нали василевсътъ даде Анна Комнина на Теодора Ласкарисъ?

Князь Белота заяви смаянъ, че тѣ не сж чували такова нѣщо.

— Да... — отвърна пратеникътъ. — За тази княгиня се подигна голѣмъ споръ.

Иванко бѣше лудо увлѣченъ въ нея и се надѣваше, че все нѣкога тя ще свали траура за любимия си съпругъ Исакъ Комнинъ и ще приеме да стане негова съпруга. Ала хитрата гръккия гледаше само да печели време и да алъгва Иванко. Когато реши да отиде предъ олтара за втори бракъ, тя застана предъ свещеника редомъ съ красивия Теодоръ Ласкарисъ. Иванко побѣснѣ. Прокле гръцкитѣ